

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 5Csp/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220201128
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Rebej
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2020:8220201128.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Marekom Rebejom v spore žalobcu: G. L., U.. XX.XX.XXXX, R. R. XXX/XX, XXX XX R., právne zastúpeného: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadost'učinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 400,00 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 23.06.2020 sa žalobca domáhal od žalovaného zaplataenia sumy 400,00 Eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil žalobca tým, že dňa 06.09.2013 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a dňa 17.09.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorých žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver. Zmluvy sa na podnet žalobcu stali predmetom súdneho prieskumu v konaní pred Okresným súdom Bardejov pod sp.zn. 5Csp/190/2017, pričom išlo o spojené konania, predmetom ktorých bolo posúdenie otázky prítomnosti podstatných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. (ďalej len „ZSÚ“) v Zmluve. V označenom konaní bolo súdom zistené, že v Zmluvách absentujú obligatórne náležitosti predpísané ZSÚ pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V dôsledku uvedeného súd prejudiciálne s aplikáciou ustanovenia § 11 ZSU určil Zmluvy, resp. úver z nich vyplývajúci ako bezúročný a bez poplatkov so súčasným uložením povinnosti žalovanému, vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie takto vzniknuté. V danom prípade už teda nemôže byť sporné, že žalovaný porušil práva žalobcu (porušenie bolo právoplatne Krajským súdom potvrdené) ani to, že žalobca bol úspešný v uplatnení svojich práv. Dôvodnosť žaloby vo veci samej je teda daná tým, že žalobca splnil jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadost'učinenia - úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v zmysle hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. (ďalej len „ZoS“). Uvedené bolo napokon opakovane potvrdené rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR, predovšetkým Najvyššieho súdu SR (napríklad Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015, rovnako aj Rozhodnutie Najvyššieho sudu SR zo dna 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017).

1.2. K podstate inštitútu primeraného zadost'učinenia uviedol, že rozhodnutia súdov nie len na vnútroštátnej úrovni už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ, vyplývajúcim z nerovnováhy vyrovnávacej sily, nerovnomernosti znalosti ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený smernicou 93/13 EHS, ktorý bol

prebratý aj do Občianskeho zákonníka, vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu, alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim, alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje. ZSÚ, ale i ďalšia právna úprava zavedená do právneho poriadku SR za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom, na vyváženie faktickej prevahy dodávateľa, zakotvila pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere (spotrebiteľská zmluva) spĺňať, a ktorú právnu úpravu žalovaný nerešpektoval a porušil práva žalobcu. Zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadosťučinenie priznané v relatívnej podobe. Okrem toho má však aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Napokon je tu sankčná funkcia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávateľia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, aby boli dostatočne odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi, resp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné, javí sa byť nedostatočný. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Napokon, je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 ZoOS môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila (Pozri bližšie Rozsudok KS Prešov zo dňa 02.05.2017 sp. zn. 11Co/56/2016, KS Prešov zo dňa 27.03.2014 sp. zn. 20Co/107/2013, KS Prešov zo dňa 11.04.2017 sp. zn. 19Co/169/2016) Žalobcovi reálne (ak by ostal pasívny v bránení svojich majetkových práv) vznikla reálna ujma v celkovej výške 1.138,74 EUR. Potom s prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde je žalobca toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 400 EUR. Priznaná výška primeraného zadosťučinenia by mala byť primeraná závažnosti (podstate, intenzite, trvalosti, šírke a oblasti negatívneho dopadu, možnostiam eliminácie dôsledkov a pod.) a mala by zohľadňovať okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva tak na strane toho, do chránených práv koho bolo zasiahnuté, ako aj na strane toho, kto do týchto práv zasiahol. V spojení s uvedeným, má za to, že pokiaľ ide o ustálenie výšky súdom priznaného primeraného zadosťučinenia je teda potrebné prihliadnúť na to, že:

- žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránil svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom;
- žalobca sa ako spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ - žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobcovi, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite;
- zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé prívodiť (a i prívodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu;
- žalovaný sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti; pritom ide o produkt žalovaného predkladaný spotrebiteľom len na podpis v stovkách prípadov;
- žalobca mal snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktoval žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o vydanie bezdôvodného obohatenia s cieľom vec mimosúdne vyriešiť. Žalovaný však ostal pasívny;
- žalobca mal snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktoval žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o mimosúdne riešenie nesporného nároku na primerané zadosťučinenie, opäť s cieľom zabrániť súdnemu sporu. Žalovaný však ostal opäť pasívny;
- je pritom známe, čo vyplýva z bohatej a dlhodobej rozhodovacej činnosti slovenských súdov, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného a musí byť nastolená určitá prevencia vo vzťahu k porušovateľovi spotrebiteľských práv.
- nekalé konanie žalovanej obchodnej spoločnosti pri poskytovaní pôžičiek a snaha pri pôžičkách nenavodzovať korektné vzťahy, ale presadzovať ekonomickú silu veriteľa a zneužiť postavenie odkázaného dlžníka, nemôže byť akceptované z dôvodu, že takým konaním dochádza k poškodeniu práv spotrebiteľa, čo v konečnom dôsledku musí byť reparované a ZoOS to aj umožňuje.

- NS SR v rámci svojej rozhodovacej praxe opakovane potvrdil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov (napríklad rozhodnutia NS SR zo dňa 18.02.2015 sp. zn. 6ECdo 147/2014, NS SR zo dňa 19.09.2013, sp. zn. 1MCdo/9/2012, NS SR zo dňa 16.01.2013 sp.zn. 6MCdo/9/2012 a mnohé ďalšie).

Vzhľadom na vyššie uvedené kritéria má za to, že suma vo výške 400,00 Eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej ale aj generálnej prevencie a bude zároveň odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, ako si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 31.07.2020 k žalobe uviedol, že popiera splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje a) úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, b) zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom. Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobca ani neoznačil a ani nekonkretizoval, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešné uplatnenie akéhokoľvek práva, potom zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. Zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formou náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobcom požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia. Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 24 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca. 396,-Eur. Žalovaný napáda nielen dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie čo do jeho základu, ako aj čo do jeho výšky. Podaná žaloba neobsahuje žiadny dôvod alebo spôsob, ktorý by túto sumu odôvodnil. Z podanej žaloby nevyplýva pritom spôsob a ani vecné základy pre určenie požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. Žaloba obsahuje nedostatky, ktoré neumožňujú vecne sa k jej obsahu vyjadriť, a pokiaľ tak sa zamýšľa urobiť na pojednávaní, potom ide o postup porušujúci rovnosť strán, a tiež ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré definujú čo všetko sa považuje za zmenu žaloby. Žalovaný namieta aj skutočnosť, že podľa plnej moci predloženej v konaní žalobca neudelil splnomocnenie na uplatňovanie žiadneho nároku titulom finančného zadosťučinenia a podanie označené ako žaloba mal súd odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a súčasne žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3.1. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 20.08.2020 k vyjadreniu žalovaného poukázal na výklad vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho sudu SR zo dna 30.01.2019, sp.zn. 6Cdo/127/2017, v ktorom obsahu NSSR konštatoval, že "...Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi

zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy..“

3.2. Teda v súlade s výkladom jednej z najvyšších súdnych inšancií, bolo povinnosťou žalobcu spotrebiteľa domáhajúceho sa primeraného zadosťučinenia od porušiteľa, aby preukázal, že si ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi (v danej veci zákon č. 129/2010 Z.z. , na čo bolo i v žalobe poukázané). Ako NS SR ustálil, pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia.

3.3. Žalobca dôkazom (prípojením právoplatného rozhodnutia) preukázal, že súd v jeho prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorú výšku označil v žalobe o primerané zadosťučinenie ako reálne vzniknutú ujmu na jeho strane. Žalobca rovnako v žalobe označil, ktoré jeho právo ako spotrebiteľa bolo porušené konaním žalovaného - konkrétne uviedol, že žalovaný pripravil formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, že v nej absentovali obligatórne náležitosti v zmysle platnej právnej úpravy v čase, keď došlo k uzatvoreniu Zmluvy (čo vyplýva z obsahu pripojeného rozhodnutia). Okresný súd Bardejov rozsudkom v predchádzajúcom konaní, ktoré je základom pre daný spor, vyhovel v celom rozsahu žalobcovi, ktorý úspešne proti porušiteľovi jeho práv (žalovanému) podal žalobu z dôvodu, že zmluva o úvere, na základe ktorej si žalobca uplatňoval svoje nároky, neobsahovala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., a preto bol úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov.

3.4. Jednoznačne teda došlo zo strany žalovaného k porušeniu spotrebiteľských práv žalobcu, čo je preukázané právoplatným rozhodnutím, v obsahu ktorého bol žalovaný zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie získané na jeho úkor. Žalobca ako spotrebiteľ si uplatnil svoje právo na finančné zadosťučinenie za vadné poskytnutie finančnej služby a plnenie, ktoré od neho požadoval žalovaný, a ktoré nebolo zákonné. Žalobcovi bola spôsobená ujma tým, že znášal stav právnej neistoty až do právoplatného rozhodnutia vo veci, bol vystavený neplatným zmluvným podmienkam, zrážkam zo mzdy a právnej neistote a zo strany žalovaného bola poskytnutá vadná služba, pričom za porušenie týchto práv zodpovedá žalovaný, od ktorého v predchádzajúcom konaní žalobca uplatňoval aj plnenie z neplatných a neprijateľných právnych podmienok. Bol to žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predostrel žalobcovi formulárovú zmluvu, ktorú vopred sám pripravil. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov má poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré zákon vyžaduje. Napriek tomu ním vopred pripravená formulárová zmluva neobsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti, čo žalobca ako spotrebiteľ ovplyvniť nemohol.

3.5. Preto pokiaľ konajúci súd rozhodol, že nedošlo k platnému uzavretiu ani jednej zo zmluvy o revolvingovom úvere, žalovanému nemôže patriť žiadne plnenie zo zmluvy o revolvingovom úvere zo

dňa 06.09.2013, resp. 17.09.2014, ale len plnenie z titulu vrátenia bezdôvodného obohatenia, ktoré poskytnutím peňažných prostriedkov nastalo na strane žalobcu. Z nesporných tvrdení strán je evidentné, že žalobca zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX prijal od žalovaného plnenie v sume 308,26 Eur a žalovanému uhradil minimálne sumu 500,00 Eur, čo vyplýva z nesporných tvrdení strán sporu. Žalovaný takto prijal plnenie nad rámec poskytnutého plnenia v sume 191,74 Eur. Zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX prijal žalobca od žalovaného plnenie v sume 1.053,00 Eur a žalovanému uhradil sumu minimálne 2.000,00 Eur, teda žalovaný z tejto zmluvy prijal plnenie nad rámec poskytnutého plnenia v sume 947,00 Eur. Súd vychádzal z tvrdenia žalobcu, že žalovanému uhradil minimálne sumu 2.000,00 Eur. Žalovaný síce namietal nezrozumiteľnosť tohto tvrdenia žalobcu, avšak s touto procesnou obranou sa súd nestotožnil, keďže žalovaný vyslovene nepoprel uvedené skutkové tvrdenie žalobcu, že mu tento zaplatil minimálne sumu 2.000,00 Eur, pričom ani na výzvu súdu žalovaný neuviedol výšku úhrad žalobcu na splatenie úveru.

3.6. Bolo vo vzťahu k spotrebiteľovi porušených súčasne (2 násobne) niekoľko predpisov. Jednak ide o ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý jasne určuje podstatné obsahové náležitosti Zmluvy, tiež Občiansky zákonník definuje, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom je zrejmé, že samo o sebe je neprijateľné aby veriteľ neposkytol zmluvne dohodnuté plnenie (ako to urobil žalovaný pri poskytovaní úveru žalobcovi), a ktorý pri poskytnutí zmluvne dohodnutej sumy kráti o poplatky a úročí i neposkytnuté plnenie a to prostredníctvom zmluvnej podmienky, ktorú sám naformuloval. V dôsledku uvedenej praktiky potom nesprávne určí RPMN (samozrejme i celkovú výšku spotrebiteľského úveru), ktorá je pre spotrebiteľa jedným z najzásadnejších údajov o nákladoch vlastného spotrebiteľského úveru. Nemožno v tejto súvislosti opomenúť ani zákon o ochrane spotrebiteľa, ktorý jednak v ustanovení § 3 definuje, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a s poukazom ustanovenie § 7 nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie.

3.7. Obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, čo bolo nepochybne splnené vzhľadom k tomu, že nie len že spotrebiteľ nedisponoval správnymi informáciami vo vzťahu k vlastnému úverovému vzťahu, rovnako informácia o výške dohodnutého plnenia, ktoré spotrebiteľ opodstatnene očakával ako sumu pôžičky nebola zo strany žalovaného dodaná a teda spotrebiteľ bol uvedený do omylu v podstatnej okolnosti Zmluvy.

3.8. Úspešnosť žalobcu pri uplatnení práv, ktoré boli poškodené je daná úspešnosťou v predmetnom spore právoplatnosťou rozhodnutia a jeho obsahom o tom, že Zmluva ktorá bola predmetom konania skutočne trpí takými vadami pre ktoré bola prejudiciálne posúdená ako bezúročná a bez poplatkov. Napr. "... K podmienke ohľadom úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti, správne súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/149/2014, v ktorom bolo konštatované, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ani výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Súd skonštatoval, že vzhľadom k absencii náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ a písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z., je podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona bezúročná a bez poplatkov. Porušením práva a povinnosti je aj to, že v zmluvnom vzťahu žalovaný ako dodávateľ neuviedol všetky zákonom predpísané náležitosti na uzavretie úverovej zmluvy. Krajský súd Prešov sp.zn.: 10Co/60/2017 zo dňa 29.03.2018.

3.9. Z rozsudku Najvyššieho sudu SR zo dna 30.01.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017 (vyššie označený) jasne vyplýva, že jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú.

3.10. Účelom práva na primerané finančné zadosťučinenie je postih za porušenie práva a poškodenie záujmu spotrebiteľa, ako aj dosiahnutie odradzujúceho účinku, aby dodávateľ nepoužíval neplatné a nekalé zmluvné podmienky. Napríklad z Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/473/2016 zo dňa 31.05.2017 "...Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia sa označuje za prostriedok satisfakcie, má tiež funkciu sankčnú, pretože pre porušiteľa, t.j. žalovaného má finančnú ujmu a nielen ujmu morálnu a je považovaný za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy a nie náhrady za spôsobenú materiálnu škodu. Preventívnu funkciu plní aj v tom, že musí žalovaného odradiť od ďalšieho nezákonného postupu (nositeľa zákonných povinností pri poskytovaní úverov).

3.11. V predchádzajúcom spore bolo preukázané, žalovaný nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou, keď požadoval plnenie v časti z neplatného právneho úkonu. (porovnaj Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018, z obsahu ktorého vyplýva, že "...Zároveň dovolací súd podotýka, že v prípade, ak nebankový subjekt (veriteľ) koná nekorektne a neuvedie do úverovej zmluvy všetky zákonom predpísané údaje, je toto jeho konanie zo zákona sankcionované tým, že zmluva sa stáva bezúročnou a bezpoplatkovou. Čo v podstate znamená, že spotrebiteľ je povinný zaplatiť veriteľovi len samotnú istinu úveru (pôžičky). Táto skutočnosť má preto za následok automatickú neplatnosť tých častí zmluvy, ktoré sa týkajú práve odplaty a úrokov za poskytnutý úver. Je preto dôležité správne posúdiť, či je zmluva platná s výnimkou častí o úrokoch a odplate, alebo má ešte také (iné) vady, že je ako celok neutržateľná, a preto v celosti neplatná. Uvedené má tiež dopad na posúdenie, z akého dôvodu bezdôvodné obohatenie vzniklo, čo následne determinuje tak okamih bezdôvodného obohatenia (kedy k obohateniu došlo), ako aj začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku z bezdôvodného obohatenia.“).

3.12. Podľa názoru žalovaného, podaná žaloba neobsahuje žiadny dôvod alebo spôsob, ktorý by požadovanú sumu žalobca odôvodnil. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017 (vyššie označený) jasne vyplýva, že zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Na základe uvedeného má žalobca za to, že žalovaným vznesená námietka je právne irelevantná.

3.13. Bolo preukázané, že žalovaný žiadal od žalobcu zaplatiť nároky z neplatnej zmluvnej podmienky, čím poškodzoval záujmy žalobcu a jeho spotrebiteľské práva a preto by bolo primerané, logické a spravodlivé, aby výška primeraného finančného zadosťučinenia vychádzala z ujmy hrozacej spotrebiteľovi. Samotná existencia hrozby potenciálnej ujmy, teda okolnosť, že ujma vzniknúť mohla (nie je relevantné, či k vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie) by mala podľa názoru žalobcu i rozhodovacej praxe predstavovať bazálne právne východisko a je jedným z právnych predpokladov pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. (napríklad "...Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 663,88 eur.) Krajský súd Prešov sp. zn.: 7Co/350/2015 zo dňa 31. 03. 2016.

alebo aj "...Pri posudzovaní primeranosti finančného zadosťučinenia je potrebné skúmať, či spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie spotrebiteľského práva. Nemusí preukázať, že titulom porušenia spotrebiteľského práva spotrebiteľovi bola ujma skutočne spôsobená. Preto súd uplatnenú výšku zadosťučinenia vo výške 500,- eur považuje za primeranú výške úveru, morálnej a majetkovej ujme žalobcu.... Vo vzťahu k primeranému finančnému zadosťučineniu

odvolací súd dodáva, že žalobca si úspešne uplatnil na súde porušenie svojho práva ako spotrebiteľa a preto má nárok aj na primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu, že porušenie jeho práv, prípadne povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj osobitným predpisom je spôsobilé privodiť mu ujmu ako spotrebiteľovi. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa. Keďže boli porušené práva spotrebiteľa vo vzťahu k jednotlivým zmluvným dojednaniám tak, ako bolo vyššie konštatované má v konečnom dôsledku žalobca ako spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie.“ Krajský súd Trenčín sp. zn.: 5Co/934/2015 zo dňa 29.06.2016. "...Súd mal za to, že ... toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Krajský súd Prešov sp. zn.: 11Co/56/2016 zo dňa 02.05.2017, Krajský súd Prešov sp. zn.: 20Co/107/2013 zo dňa 27.03.2014, Krajský súd Prešov sp. zn.: 19Co/169/2016 zo dňa 11.04.2017.

3.14. Pri určovaní výšky primeraného zadosťučinenia sa prihliada na funkcie daného inštitútu (satisfakcia, sankcia, prevencia a pod.) :

- a) celkovú povahu, intenzitu a spôsob zásahu,
- b) časové trvanie závadného konania veriteľa, ktorý pri (a v priebehu jej trvania) dojednávani spotrebiteľskej zmluvy nekonal v súlade so zákonom,
- c) závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, finančnej situácie osoby, do ktorej práva bolo zasiahnuté, a rozsahu nepriaznivých následkov
- d) subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu a pod.

K celkovej povahe nároku je potrebné uviesť, že nie len NS SR v rámci svojej rozhodovacej praxe opakovane potvrdil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov aj s poukazom na kogentné ustanovenie čl. 6 ods. 1 smernice 93/13/EHS, ktoré v rámci vnútroštátneho právneho poriadku má právnu silu noriem verejného poriadku. Žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu už viac ako 10 rokov má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od nej očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov, teda jej povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V tejto súvislosti je právne významné to, že rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. januára 2013, sp. zn. 6MCdo 9/2012). Je dôvodné preto predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením povinných údajov vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že veriteľ žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobcu) žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia z (čiastočne neplatného právneho úkonu), minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012). Z rozsiahlej rozhodovacej praxe vyplýva, že žalovaný sa voči spotrebiteľom dopúšťa recidívy pokiaľ ide o uplatňovanie alebo prijímanie plnení zo zmlúv o spotrebiteľských úveroch, pritom má nepochybne vedomosť z mnohopočetnej rozhodovacej praxi slovenských súdov o vadnosti svojich produktov, v dôsledku čoho sú tieto opakované súdmi stabilne vyhlasované za bezúročné a bez poplatkov prípadne obsahujú vo výroku rozhodnutia určenie neprijateľných zmluvných podmienok. Pre úplnosť žalobca dodáva, že je dôvodné určiť hranice medzi maximálnou a minimálnou výškou finančného zadostučinenia, ktorá by predstavovala bazálne východiská. Za východiskový bod možno považovať žalobcovi reálne hroziacu t.j. suma 3.575,82 EUR (ako strop finančnej satisfakcie) odplaty, ktorú žiadal žalovaný inkasovať od žalobcu, pritom bolo v každom prípade jednoznačne určené, že obe zmluvy, ktoré sa stali predmetom konania sp. zn. 5Csp/190/2017, sú vzhľadom na vady neplatné. Za hraničný bod možno považovať reálne vzniknutú majetkovú ujmu žalobcovi (spodná hranica požadovanej výšky primeraného finančného zadostučinenia prípadne súdom priznaná) predstavuje súdom právoplatne priznaná výška bezdôvodného obohatenia, ktoré do času právoplatnosti rozhodnutia veriteľ získal ako majetkový prospech na úkor spotrebiteľa. V riešenej veci ide o sumu 1.138,74 EUR. Východiskový bod potom predstavuje merateľný rozsah hroziacich nepriaznivých následkov zásahu v časovom trvaní až do právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo spotrebiteľovi priznané bezdôvodné obohatenie a hraničný bod merateľný rozsah reálne spôsobených nepriaznivých následkov. Spôsob zásahu je obsiahnutý priamo v právoplatnom rozhodnutí, kde súd jasne vyslovil porušenia zákona č. 129/2010 Z. z. zákona o spotrebiteľských úveroch, neprijateľnosť zmluvnej podmienky (absencia podstatných náležitostí t.j. dezinformovanie resp. klamlivé informácie poskytnuté spotrebiteľovi vo vzťahu k vlastnému spotrebiteľskému úveru, pritom práve informovanosť spotrebiteľa je ústrednou myšlienkou únieovej i vnútroštátnej právnej úpravy a zjavná snaha veriteľa - podnikateľa obchádzať kogentnú právnu úpravu v oblasti ochrany spotrebiteľa s cieľom maximálneho zisku). Subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu je nepochybne preukázateľný. Spotrebiteľ vyhľadal právneho zástupcu, pred začatím predchádzajúceho sporu mal snahu v podobe predsporovej výzvy urovnať spornú situáciu s veriteľom a pre bezvýslednosť musel iniciovať spor, v ktorom bol spotrebiteľ zjavne úspešný, a v ktorom veriteľ až do rozhodnutia vo veci samej tvrdil nezávadnosť svojho produktu. Po právoplatnosti a pred iniciovaním sporu v tejto veci sa spotrebiteľ opätovne snažil svoje nároky diskutovať so žalovaným, v snahe neprodukovať ďalší spor a to aj napriek tomu, že nie je daná reálna hrozba, ktorú znášal v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia najmä v podobe trov konania v prípade neúspechu. V tomto prípade by nešlo o procesne neúspešného žalobcu, ak by jej bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Žalobcu by nebolo možné zaťažiť procesnou zodpovednosťou

za predvídanie výsledku práve z dôvodu, že tento výsledok závisel v danom spore od úvahy súdu. Za základné sa v spore považuje to, že bolo zasiahnuté do práva žalobcu v postavení spotrebiteľa. Výška primeraného zadosťučinenia je potom iba nadväzujúca. V danom prípade vždy patrí žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. Preto - opätovne žalobca zaslal žalovanému predsporovú výzvu v snahe predísť sporu - opätovne uvedená snaha žalobcu ostala bezvýsledná, žalovaný na výzvu nereagoval (a je teda nepochybné, že právny základ nároku žalobcu je daný priamo zo zákona v spojení s úspešnosťou v spore). Žalobca bol ústretový ku komunikácii so žalovaným a dojednaniu kompromisného riešenia. Na základe uvedeného, s prihliadnutím na vyššie uvedené, žalobca považuje za plne primerané (a dokonca podľa ním navrhovaných kritérií a okolností prípadu i podhodnotené) požadovať od žalovaného sumu 400 EUR ako satisfakciu a súčasne odradiť žalovaného, aby naďalej uplatňoval plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok a vadných produktov judikovaných slovenskými súdmi už takmer pred 10 rokmi. Žalobám ako je tá vo veci samej, žalovaný ako dodávateľ, má jednoduchú možnosť (jej plateniu, prípadne aj iným zodpovednostným následkom) sa v iných úverových prípadoch vyhnúť, a to tým, že bude podnikat' v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi SR.

3.15. Žalovaný sa síce pokúša prostredníctvom svojej argumentácie presvedčiť súd o tom, že by zadosťučinenie nemal platiť a že takáto platba je nespravodlivá. Na druhej strane však rovnaký subjekt (žalovaný) nemal v tisícoch prípadov pri poskytovaní úverov problém postupovať v rozpore so zákonom a tak, aby získal majetkový prospech aj na úkor fyzických osôb - spotrebiteľov. Ak sa potom v rámci súdneho konania takýto subjekt chce odvolávať na spravodlivosť alebo slušnosť a na to, aby súd na tieto princípy prihliadal, má žalobca za to, že tieto princípy by mali a mohli byť len v neprospech žalovaného, ktorý svojimi konaniami porušuje právnu úpravu. Navyše len minimálna časť spotrebiteľov, ktorým žalovaný poskytol nezákonné úvery, sa skutočne aj svojich práv na súde domáha a teda v konečnom dôsledku žalovaný zo svojej praxe porušovania právnej úpravy ťaží nemalé finančné prostriedky. Nepriзнание finančného zadosťučinenia ani v takej minimálnej výške, ako sa domáha žalobca v tejto veci, by znamenalo nielen postup v rozpore so zákonom (ktorý výslovne takýto nárok spotrebiteľovi priznáva), ale aj priame podporovanie podnikateľských subjektov v tom, aby aj naďalej porušovali právnu úpravu, keďže "to najhoršie čo by sa mohlo žalovanému stať" by bola povinnosť vrátiť nezákonne získané finančné prostriedky (žiadna sankcia alebo iné plnenie - t.j. žiadne finančné zadosťučinenie - by totiž podľa žalovaného nemalo byť namieste).

3.16. Ďalšia časť vyjadrenia žalovaného sa týka subjektívneho pohľadu žalovaného na zabezpečenie si právneho poradenstva žalobcom, ktorá nesúvisí s právnym posúdením tejto veci a jej prameňom je pravdepodobne len frustrácia žalovaného v tom, že si spotrebiteľ uplatňuje práva, ktoré mu v zmysle platnej právnej úpravy patria, a ktoré by nemohli byť uplatnené úspešne, ak by žalovaný podnikal v súlade s platnými právnymi predpismi. Keďže žalovaný nemá žiadne iné relevantné argumenty, snaží sa všemožne spochybníť rôzne skutočnosti, ktoré však nemajú na právne posúdenie tejto veci žiadny význam. Uvedené je len ukážkou účelového konania žalovaného - ktorý vlastne vyčíta spotrebiteľovi, že si zvolil a ako si zvolil zástupcu, že si ho zvolil ďaleko od svojho bydliska (žalovaný si pravdepodobne nie je vedomý skutočnosti, že spotrebiteľia vyhľadávajú služby a zástupcov aj prostredníctvom siete internet - nie len osobne a nie len v meste, v ktorom majú bydlisko). Žalovaný týmito zmätočnými argumentami ospravedlňuje to, že úmyselne roky poškodzuje tisíce spotrebiteľov a na ich úkor sa obohacuje (a to aj napriek tomu, že opakovane súdy SR konštatujú, že takéto konanie žalovaného je nezákonné) - toto považuje pravdepodobne aj naďalej za celkom morálny a správny postup - zároveň ale postup spotrebiteľa, ktorý sa domáha svojich zákonom výslovne uznaných práv, považuje za nesprávny a tento postup žalovaný dokonca výslovne osočuje a označuje za zneužitie práva a podobne. K uvedeným tvrdeniam žalovaného a spôsobu jeho argumentácie pravdepodobne nie je potrebné sa ďalej vyjadrovať, keďže len dokresľujú obraz správania sa žalovaného, a to že nemá stanovené žiadne nie len morálne, ale ani právne hranice svojej činnosti. Argumentácia žalovaného je vo výslovnom rozpore s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR v rovnakých veciach - toto žalovaný však nepokladá za podstatné a vo svojich vyjadreniach nespochybuje, naopak za podstatné považuje napádať druhú stranu zmätočnými argumentami a pokusom o moralizovanie (pričom ide o subjekt, ktorý sa v zmysle stoviek právoplatných rozhodnutí súdov SR nezákonne obohacuje na spotrebiteľoch počas dlhých rokov, a to vedome a úmyselne - v rozpore s právoplatnými rozhodnutiami súdov SR).

4. Súd vec rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku. Oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to: rozsudkov súdov, predsporovej výzvy, ako aj ďalším spisovým materiálom súd zistil tento skutkový stav:

5. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov č.k. 5Csp/190/2017-75 zo dňa 13.09.2019 vo veci žalobcu proti žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.138,74 Eur rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.138,74 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.138,74 Eur od 27.10.2017 do zaplataenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok), žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok). Z odôvodnenia rozsudku vyplýva nasledujúce:

31. Žalobca uplatňuje žalovaný nárok ako bezdôvodné obohatenie, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného z titulu prijatia plnenia na základe uzavretých zmlúv o revolvingovom úvere. Svojou povahou išlo o zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom podľa § 2 písm. d) citovaného zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Je zrejmé, že v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona zmluva musí mať písomnú formu a musí mať zákonné náležitosti tak, ako predpokladá § 9 ods. 2 tohto zákona. Z obsahu oboch zmlúv o revolvingovom úvere je zrejmé, že žalobca ako dlžník podpísal a vyplnil body 1 až 5 oboch žiadostí o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu ako jednostranného právneho úkonu, ktoré boli písomným návrhom na uzavretie zmluvy dňa 04.09.2013, resp. dňa 11.09.2014. Následne zástupca žalovaného dňa 06.09.2013, resp. dňa 17.09.2014 podpísal a vyplnil bod 6 predmetných oboch žiadostí (údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu) a vystavil oznámenia veriteľa o schválení úverov dlžníkovi, ktoré malo byť prijatím návrhu a teda uzavretím zmluvy. Nakoľko návrh na uzavretie zmluvy (žiadosť) a prijatie návrhu (žiadosť - bod 6 a oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) nie sú totožné, líšia sa v údajoch o RPMN pre úver, pričom návrh (žiadosť) obsahuje výšku RPMN 70,02 %, resp. 26,18 % a údaje o schválenom revolvingovom úvere údaj 69,69 %, resp. 25,45 % teda nedošlo k akceptácii návrhu (žiadosti) zo strany žalovaného, ale išlo o nový návrh, ktorý by mal byť dlžníkom písomne prijatý alebo odmietnutý (§ 44 Občianskeho zákonníka). V konaní však nebolo preukázané, že by dlžník následne urobil ďalší písomný úkon, z ktorého by vyplynulo, že by takýto nový návrh žalovaného prijal. Súd teda na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nemal preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov pre úver, a teda v dôsledku nedodržania obligatórnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je táto neplatná (§ 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ ide o Dohodu o poskytovaní služieb, súd uvádza, že ani táto dohoda nemôže byť platná, nakoľko sa mala vzťahovať k uzavretej zmluve o revolvingovom úvere, avšak k uzavretiu úverovej zmluvy platným spôsobom nedošlo.

32. Vzhľadom k tomu, že súd dospel k záveru, že nedošlo k platnému uzavretiu ani jednej zo zmluvy o revolvingovom úvere, žalovanému nemôže patriť žiadne plnenie zo zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 06.09.2013, resp. 17.09.2014, ale len plnenie z titulu vrátenia bezdôvodného obohatenia, ktoré poskytnutím peňažných prostriedkov nastalo na strane žalobcu. Z nesporných tvrdení strán je evidentné, že žalobca zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX prijal od žalovaného plnenie v sume 308,26 Eur a žalovanému uhradil minimálne sumu 500,00 Eur, čo vyplýva z nesporných tvrdení strán sporu. Žalovaný takto prijal plnenie nad rámec poskytnutého plnenia v sume 191,74 Eur. Zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX prijal žalobca od žalovaného plnenie v sume 1.053,00 Eur a žalovanému uhradil sumu minimálne 2.000,00 Eur, teda žalovaný z tejto zmluvy prijal plnenie nad rámec poskytnutého plnenia v sume 947,00 Eur. Súd vychádzal z tvrdenia žalobcu, že žalovanému uhradil minimálne sumu 2.000,00 Eur. Žalovaný síce namietal nezrozumiteľnosť tohto tvrdenia žalobcu, avšak s touto procesnou obranou sa súd nestotožnil, keďže žalovaný vyslovene nepoprel uvedené skutkové tvrdenie žalobcu, že mu tento zaplatil minimálne sumu 2.000,00 Eur, pričom ani na výzvu súdu žalovaný neuviedol výšku úhrady žalobcu na splatenie úveru.

33. S poukazom na uvedené vzniklo na strane žalobcu voči žalovanému právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 1.138,74 Eur (191,74 Eur + 947,00 Eur) a preto súd žalobe v tejto časti vyhovel.

34. Žalobca si v konaní uplatnil aj nárok na úrok z omeškania od 23.02.2017 s tým, že vznik nároku na úrok z omeškania odvíja od vyhotovenia odpovede žalovaného na výzvy žalobcu (odsek 13. a 16. odôvodnenia). Splatnosť nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia sa riadi ustanovením § 563 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Na základe vykonaného dokazovania má súd za to, že čas splnenia tohto dlhu nebol

medzi stranami dohodnutý, ani ustanovený právnym predpisom a ani určený v rozhodnutí, takže v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka bol žalovaný povinný splniť dlh a vydať bezdôvodné obohatenie, prvý deň po tom, čo ho o plnenie žalobca požiadal. Z výziev žalobcu adresovaných žalovanému pred podaním žaloby na súd nevyplýva výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ich obsahom bola snaha o podpis dohody o urovaní. Vzhľadom na uvedené až doručenie žaloby žalovanému súd považoval zároveň aj za doručenie výzvy žalobcu žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia. Obe žaloby - tak vo veci sp.zn. 5Csp/190/2017, ako aj vo veci sp.zn. 5Csp/191/2017 boli žalovanému doručené dňa 25.10.2017, z čoho následne vyplýva, že v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka dňom 26.10.2017 sa nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia stal splatným a až následne dňa 27.10.2017 sa tak žalovaný dostal s plnením svojho záväzku do omeškania. Súd preto v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v platnom znení uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.138,74 Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 27.10.2017 až do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania z vyššie uvedených dôvodov ako nedôvodný zamietol.“

6. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 14.05.2020 č.k. 11Co/86/2019-119 na základe odvolania žalovaného potvrdil rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 13.09.2019 č.k. 5Csp/190/2017-75 V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd konštatoval nasledujúce:

„13. Odvolací súd konštatuje, že predpokladom vzniku zmluvy je návrh toho, kto mieni uzavrieť zmluvu. Návrh zmluvy musí byť prejavom vôle smerujúcej k uzavretiu zmluvy, musí byť adresovaný, určitý. Včasný vyhlásenie osobou, ktorej bol návrh určený, a z ktorého možno vyvodíť jej súhlas, je prijatím návrhu. Ide o jednostranný adresovaný právny úkon adresáta návrhu, ktorým akceptuje návrh (ofertu) v jeho celom rozsahu (obsahu), a tým prejavuje súhlas s uzavretím zmluvy. Forma tohto včasného vyhlásenia nie je predpísaná, okrem prípadov, keď ju určuje zákon alebo dohoda účastníkov. Platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy je zmluva uzavretá a nadobúda účinnosť. Dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí návrhu na uzavretie zmluvy, sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu (oferty). Uvedené bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konsenzu zmluvných strán.

14. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý správne ustálil, že žalobcovi boli predstreté nové návrhy na uzavretie zmlúv o poskytnutí revolvingového úveru bez toho, aby tieto nové návrhy prijal. Ak mal žalovaný v úmysle poskytnúť žalobcovi úvery na základe iných podmienok ako boli uvedené v žiadosti žalobcu o poskytnutie revolvingových úverov, mal uzatvoriť so žalobcom zmluvu, obsahom ktorých by boli jeho nové podmienky. Nepostačovalo iba vyplnenie údajov článku 6. zmlúv označenom ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“.

15. Odvolací súd v súlade s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17Co/73/2017 z 12. decembra 2017 uvádza, že proces uzatvárania zmlúv je možné rozdeliť na fázu návrhu a na fázu jeho akceptácie, ale stále musí ísť o prijatie návrhu bez jeho podstatných zmien. Ak nie je návrh akceptovaný v celom rozsahu, ide o nový návrh, ktorý musí byť prijatý druhou stranou. Ani prípadná zmluvná voľnosť a mechanizmus vzniku zmlúv, ktorý by mal byť dohodnutý v rozpore so zákonom upravujúcim uzatváranie zmlúv, nemôže mať za následok vznik platnej zmluvy.

16. Ak teda žalovaný v časti 6. údaje o schválenom revolvingovom úvere a v 11Co/86/2019 8 Oznámeniach veriteľa o schválení úveru uvádzal iné údaje ako údaje uvedené v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, išlo o nové návrhy, ktoré mal žalobca prijať. Žalovaný teda nebol oprávnený sám jednostranne meniť akýkoľvek podstatný údaj. V žiadosti žalobcu bol údaj týkajúci sa RPMN vo výške 70,02 %, resp. 26,18 %, pričom v zmysle oznámenia o schválení úveru žalovaným RPMN predstavovala 69,69 %, resp. 25,45 %. V tejto súvislosti neobstojí argument žalovaného, že RPMN nemôže byť predmetom dohody a že jeho výpočet je konkrétne určený, jeho výška však musí byť riadne určená a predstretá spotrebiteľovi najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu. V opačnom prípade by sa minulo účinku ustanovenie § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmlúv, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku. Údaj o RPMN preto nemôže byť zmenený jednostranným úkonom zo strany žalovaného. Žalovanému nič nebránilo, aby svoje nové návrhy (už obsahujúce presnú, nie iba predpokladanú výšku RPMN a výšku RPMN po poskytnutí revolvingu) na uzavretie zmlúv predstrel žalobcovi za účelom vyjadrenia písomných súhlasov žalobcu s takýmito novými návrhmi.

17. Keďže zo strany žalobcu nedošlo k písomnému prijatiu nových návrhov v zmysle ustanovenia § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemohli platne vzniknúť ani zmluvy o revolvingovom úvere. Preto súd prvej inštancie správne uzavrel, že predmetné zmluvy medzi stranami sporu uzavreté neboli.

18. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania bez toho, aby sa vôbec do omeškania dostal, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa s touto okolnosťou v napadnutom rozhodnutí nielenže správne vypořiadal, ale ju aj dostatočne odôvodnil. Súčasne odvolací súd zdôrazňuje, že ak by žaloba žalobcu nebola dôvodná, teda v konaní by bolo preukázané, že žalovaný vydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie včas, súd by žalobu zamietol a neuložil by žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu s príslušenstvom.“

7. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

8. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

10. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

11. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 5Csp/190/2017. V predmetnom konaní žalobca po spojení vecí s vecou vedenou pod sp.zn. 5Csp/191/2017 voči žalovanému aktívne uplatňoval svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 1.138,74 Eur (zo žaloby sp.zn. 5Csp/190/2017 sumu 191,74 Eur + 947,00 Eur zo žaloby sp.zn. 5Csp/191/2017) s úrokom z omeškania, pričom bol úspešný o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.138,74 Eur s úrokom z omeškania. Z rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 14.05.2020 č.k. 11Co/86/2019-119, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 13.09.2019 č.k. 5Csp/190/2017-75 jednoznačne vyplýva, že súdy priznali žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na skutkovom a právnom základe, že: „žalobcovi boli predstreté nové návrhy na uzavretie zmlúv o poskytnutí revolvingového úveru bez toho, aby tieto nové návrhy prijal.

Ak mal žalovaný v úmysle poskytnúť žalobcovi úvery na základe iných podmienok, ako boli uvedené v žiadostiach žalobcu o poskytnutie revolvingových úverov, mal uzatvoriť so žalobcom zmluvy, obsahom ktorých by boli jeho nové podmienky. Nepostačovalo iba vyplnenie údajov článku 6 zmlúv označenom ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“. Ak teda žalovaný v časti 6. údaje o schválenom revolvingovom úvere a v 11Co/86/2019 8 Oznámeniach veriteľa o schválení úveru uvádzal iné údaje ako údaje uvedené v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, išlo o nové návrhy, ktoré mal žalobca prijať. Žalovaný teda nebol oprávnený sám jednostranne meniť akýkoľvek podstatný údaj. V žiadosti žalobcu bol údaj týkajúci sa RPMN vo výške 70,02 %, resp. 26,18 %, pričom v zmysle oznámenia o schválení úveru žalovaným RPMN predstavovala 69,69 %, resp. 25,45 %. V tejto súvislosti neobstojí argument žalovaného, že RPMN nemôže byť predmetom dohody a že jeho výpočet je konkrétne určený, jeho výška však musí byť riadne určená a predostretá spotrebiteľovi najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu. V opačnom prípade by sa minulo účinku ustanovenie § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmlúv, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku. Údaj o RPMN preto nemôže byť zmenený jednostranným úkonom zo strany žalovaného. Žalovanému nič nebránilo, aby svoje nové návrhy (už obsahujúce presnú, nie iba predpokladanú výšku RPMN a výšku RPMN po poskytnutí revolvingu) na uzatvorenie zmlúv predostrel žalobcovi za účelom vyjadrenia písomných súhlasov žalobcu s takýmito novými návrhmi. Keďže zo strany žalobcu nedošlo k písomnému prijatiu nových návrhov v zmysle ustanovenia § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemohli platne vzniknúť ani zmluvy o revolvingovom úvere. Preto súd prvej inštancie správne uzavrel, že predmetné zmluvy medzi stranami sporu uzavreté neboli“.

12. Právoplatným ukončením konania vo veci samej na Okresnom súde Bardejov sp.zn. 5Csp/190/2017 bol naplnený predpoklad úspešného porušenia práva, resp. povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Bol to žalovaný, ktorý koncipoval obsah oboch formulárových zmlúv o revolvingovom úvere zo dňa 06.09.2013 a zo dňa 17.09.2014, ktoré súd vyhodnotil ako absolútne neplatné z dôvodu, že nebola dodržaná predpísaná písomná forma spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, ako opísal tunajší súd v označenom rozsudku. Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Má právo, aby mu na podpis bola predložená taká zmluva, ktorá obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z.; zmluvy v obdobných prípadoch bez výnimky koncipuje dodávateľ. Možnosť domáhať sa primeraného zadosťučinenia tak nemôže byť odmietnutá len s poukazom na sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy“ (pozri rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/111/2018 zo dňa 18.10.2018 bod 10 odôvodnenia).

13. Keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z hypotézy právnej normy v časti, na základe ktorej možno priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 Z. z.) a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z., alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká konkrétna majetková ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

14. Vyhodnotiac všetky okolnosti prípadu súd považoval za primerané žalobcom žiadané finančné zadosťučinenie vo výške 400,00 Eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a to za každé úspešné uplatnenie porušenia práva po 200,00 Eur, t.j. zo zmluvy o úvere zo dňa 06.09.2013 a zo dňa 17.09.2014. Súd bral do úvahy tú skutočnosť, že žalobca si na ochranu svojich práv musel nájsť právneho zástupcu z radov advokátov a následne v súdnom konaní sa ako spotrebiteľ domáhať voči žalovanému ako dodávateľovi vydania finančných prostriedkov, o ktoré sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Súd zohľadnil skutočnosť, že absolútnu neplatnosť predmetných zmlúv o úvere zaviniel žalovaný ako dodávateľ, ktorý na základe ním vopred vyhotovených formulárových zmlúv riadil proces uzatvárania oboch zmlúv so žalobcom ako spotrebiteľom, avšak nerešpektoval rozdelenie tohto procesu na fázu návrhu a na fázu jeho akceptácie, čo malo za následok neplatnosť oboch zmlúv o úvere. Ďalej súd zohľadňoval aj skutočnosť, že na strane žalovaného na základe absolútne neplatným

úverových zmlúv reálne došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu a to na základe zmluvy o úvere zo dňa 06.09.2013 vo výške 191,74 Eur a na základe zmluvy o úvere zo dňa 17.09.2014 vo výške 947,00 Eur. Preto pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale hlavne tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorej podstatou je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči spotrebiteľovi. Súd je tak toho názoru, že celková suma 400,00 Eur (200,00 + 200,00) ako finančné zadosťučinenie je primeraná pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobcu ako spotrebiteľa a súčasne žalovaného sankcionuje tak, že svojím účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdnej veci tak priznaná suma 400,00 Eur, zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa, a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaný od obdobného konania v budúcnosti upustil. Vzhľadom k uvedenému súd prvým výrokom rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 400,00 Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia.

15. Podľa § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16. Podľa § 255 ods.1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, preto súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Bardejov, v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Podľa ust. § 365 ods.1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).